

CULTURES »

Cinema. Belén Rueda es va mostrar ahir sorpresa per l'èxit de la seva última pel·lícula, «El orfanato», que va obtenir set guardons als Premis Barcelona de Cinema

Música. El director de l'Orquestra i el Cor Nacionals d'Espanya, Josep Pons, va dir que espera que el ministeri culmini la reestructuració de la formació

ENTREVISTA ► Blanca Busquets. Escriptora i periodista

«Per escriure novel·la has d'haver viscut»

L'escriptora, d'arrels manresanes, acaba de publicar «Tren a Puigcerdà», la seva tercera obra

«Tren a Puigcerdà» és el títol de la tercera novel·la de l'escriptora barcelonina Blanca Busquets, d'arrels paternes manresanes. L'obra presenta un seguit de personatges que, aparentment, no es coneixen de res, i insisteix en la tècnica dels monòlegs interiors, que agrada tant a l'autora de «Presó de neu» i «El jersei»

M. S.
Barcelona

Un tren s'atura a la Plana de Vic. A dins d'un vagó hi ha dotze persones que aparentment no tenen res a veure les unes amb les altres. El lector acabarà descobrint que tots es coneixen més del que es pensen. Aquest és l'argument de *Tren a Puigcerdà*, la tercera novel·la de l'escriptora i periodista Blanca Busquets. Acaba de sortir i ja s'ha situat entre els més venuts a Catalunya en la categoria de ficció. La novel·la és publicada per l'editorial Rosa dels Vents.

—Els trens surten cada dia als diaris. Ha escrit la novel·la aprofitant que ara són tan mediàtics?

—Doncs, no! La vaig escriure aquest estiu, abans que hi hagués totes aquestes polèmiques. Sembla una profecia, però ha estat casualitat. De fet..., els trens s'han aturat tota la vida!

—Per què situar una novel·la a l'interior d'un tren de comarques?

—Les meves arrels són a Manresa i a Cantonigròs. Aquesta línia de tren l'he agafada moltes vegades per anar a Vic! A més a més, els trens m'encanten, però els que són seriosos.

—Els de Rodalies no són gaire seriosos...
—No gaire. A mi m'agraden a l'estil de l'Euromed o el TGV. El tren a Puigcerdà mateix és una vergonya. És tan poc còmode... M'agradaria molt voltar pel món en un tren... bo.

—La història passa un dia de Sant Esteve al matí. Per alguna raó especial?

—Suposo que ve d'una experiència personal. Vaig agafar aquest tren un dia de Sant Esteve, ja fa uns quants anys. Hi havia molt poques persones, totes anaven a

MARC SERENA

Blanca Busquets és una entusiasta dels trens còmodes i que funcionen

casa de la família a dinar, hi havia alguna criatura... Al llibre passa el mateix: tots van a casa de la família per dinar, hi ha alguna criatura. La diferència és que hi ha una persona que agafa el tren per marxar del país.

—De tota manera, les històries de la novel·la podrien haver passat en qualsevol altre lloc.

—Sí, es tractava de col·locar una sèrie de personatges en un lloc tancat i claustrofòbic. Haurien pogut estar tancats en una mina, a causa d'una catàstrofe, o a dins del metro. Però al final em va venir la idea del tren i d'aquesta línia, que conec prou bé.

—En sap les parades de memòria?

—Més o menys. De fet, he investigat una mica per fer el llibre. Fins i tot l'he agafat expressament. Com que ara tinc una edat i cotxe, n'havia deixat de ser usuària habitual. A la portada del llibre surt una noia mig adormida. Això ara és impossible! Els seients són tan incòmodes...

—Tant aquesta novel·la com *El jersei* són escrites a partir de monòlegs interiors. És un format que li agrada?

—M'agrada molt fer introspecció de cada personatge i escriure en tercera persona. La diferència és que a «*El jersei*» era una àvia qui

Portada del llibre

anava explicant tot el que li passava pel cap. Ara són onze personatges, i cada capítol és un monòleg. Hi ha també uns quants diàlegs. Els poso pel pobre lector, perquè no sigui tan espès!

—Per què ha estat a partir dels 40 anys que ha començat a escriure novel·les?

—És curiós. Vaig començar a escriure als 12 anys. El meu primer conte es va dir «*Les matemàtiques i els seus components*». El que passa és que quan ets jove escrius coses que sents profundament i que a vegades amagues perquè no vols que les llegeixin. Des de llavors que sempre he anat escrivint paral·lelament a la meua feina. A partir dels 30 vaig escriure

novel·les, però són tancades als calaixos perquè no crec que tinguin el nivell que cal. La novel·la és una obra de maduresa. Has d'haver viscut i, després, t'has de saber allunyar del que has viscut. En altres formats, com pot ser en el conte, penso que no cal.

—Quina relació té amb els lectors?

—En la novel·la «*El jersei*» hi va haver una relació molt bonica. Va començar un boom a petita escala. Vaig notar que entrava als lectors i que agradava en general. Vaig començar a sentir-me estimada, encara que semblava una banalitat. He rebut cartes, hi ha qui et demana que li dediquis el llibre, hi ha biblioteques que et diuen que el teu llibre el tenen molt en presència...

—Si fos llibretera, on col·locaria al seu llibre? Algú potser la catalogaria de literatura femenina?

—A mi m'agradaria que em possessin en la categoria de literatura en majúscula (somriu). No crec en això de la literatura femenina. Em sembla una manera de discriminar-la.

—De fet, a *Presó de neu* vostè escriu a la pell d'un home.

—Sí. I, de fet, és una de les coses que m'agraden més. Des de la perspectiva d'una dona, tot és molt més subjectiu i complicat.

LA TORNA

Una autora traduïda al rus i a l'italià

La tercera novel·la de Blanca Busquets i Oliu (Barcelona, 1961) arriba després de *Presó de neu* (Proa, 2003) i *El jersei* (Rosa dels Vents, 2006), traduïda al rus i a l'italià. Curiosament, però, cap no ha estat traduïda al castellà, «*tot i que la meua agència literària ho va prioritzar i la va enviar a tot arreu. Però no hi havia interès*». Ara ja prepara el seu pròxim llibre, que serà carregat d'humor negre. Busquets és periodista a les emissores de Catalunya Ràdio des del 1986. El seu pare, Josep Maria Busquets, nascut a Manresa, va ser administrador general del Gran Teatre del Liceu durant vuit anys, fins al 1992.

Posar-me a la pell d'un home em permet mirar-ho tot amb una certa distància.

—La novel·la és també un reflex d'una Catalunya que desapareix. Es pot veure amb diferents pistes. Per exemple, hi surt una casa de confecció. Té aquesta sensació?

—Sí. Al llibre hi surt una casa de confecció que és imaginada a Igualada. En això hi tenen a veure les meves arrels a Manresa. Durant tres o quatre anys per Nadal vaig anar a ajudar en una botiga de roba de Manresa, que era d'una cosina-germana del meu pare. Com tantes altres botigues de roba, ha desaparegut. El tèxtil ha anat morint. I la meua família a Manresa hi ha estat molt implicada. Potsar per això la novel·la anterior tenia molt a veure amb el sector del tèxtil i les colònies fabrils. Aquest món sempre m'ha atret.

—Hi ha un altre tret distintiu curiós de les seves novel·les. Sempre que hi ha persones que parlen de coses importants... ho fan a davant d'un suís!

—(...riu) Sí. És veritat! Ho faig a consciència! Amb un suís, les coses es veuen d'una altra manera. A Manresa queda algun lloc on en facin de bons? A Barcelona costa de trobar-ne...